

Agapeon 3 - Nečakané stretnutie

Napísal Balek Robert
Štvrtok, 05 Marec 2009 01:00

(Pokračovanie z príbehu: [Agapeon 2 - Plný svetla](#))

„No konečne!“ – okríkol som jedného zo sluhov na lodi, ktorý mi po niekoľkých hodinách plavby priniesol pero a papyrus, na ktorý som chcel napísať aspoň pár riadkov pre našich doma o tom, čo sa vlastne stalo. Bojzhlivo, trasúcimi sa rukami mi všetko podával: „Prepáčte, nemohol som vás nikde nájsť. Tu do prednej časti lode sa bežní pasažieri nedostanú. Nech sa páči!“ Schmatol som to všetko s hnevom a rozčúlením. Nestihol som našim zanechať žiadny odkaz, tak som sa ponáhľal. Zajtra v noci by mali docestovať z niekoľkotýždňového pobytu u starého otca a dom nájdú prázdny. Určite bude matka vystresovane pobehovať najprv po veľkom dome, potom po rozľahlom pozemku okolo neho, a keď ma nenájde ani tam, s najhoršími predtuchami bude nakoniec behať po celom meste a zháňať informácie od známych, kde by som mohol byť. Napíšem len pár slov a list pošlem z prvého prístavu. Hm... ale ako začať?

„Drahá rodinka! Nevieam, čo sa so mnou deje, ale niečo sa vo mne zlomilo. Nebudem mať v srdci pokoj, kým nezistím, kto bol ten neznámy cudzinec, ktorý ma v noci zachránil. Nešlo to inak, musel som odísť z domu na niekoľko dní, aby som našiel odpoveď na tú záhadu. Vrátim sa, len čo sa mi podarí v dome mojej starej mamy...“ – vrzgot podlahy starej lode zastavil pero v mojej ruke a s ním aj tok mojich myšlienok. Zdvihol som pohľad od listu. Ach nie! Zas ten človek! Nie! Tú búrku v mojej duši, ktorá sa odohrala počas čakania na pero a papyrus sa mi už podarilo utíšiť a teraz znova?! Pri pozorovaní vzdiaľujúceho sa brehu môjho rodného mesta zo zadnej časti lode sa totiž môj pohľad stretol s pohľadom tohto cudzinca v mojich rokoch. Keď sa

tak stalo druhýkrát, z ničoho nič som dostal dotieravý nápad vyrozprávať tomu neznámemu človeku všetko, čo sa mi stalo v tú záhadnú noc. Nechápal som, čo sa deje. „Budeš dobre trápny! A koho by také niečo zaujímalo? Ved' tomu ani ty sám nerozumieš! Nie, nie, nie...“ – ozývali sa v mojej mysli námietky. Nápad však neustával a pri každom ďalšom pohľade toho cudzinca sa zdvojnásobil. Bolo to ako krupobitie v duši z obidvoch strán, a široko-d'aleko žiadny úkryt. Už som to nedokázal udržať, a tak som radšej zvolil útek. Požiadal som kapitána lode, ktorý bol dobrý známy môjho otca a prevážal väčšinu našich drahých látok po celom vtedy známom svete, aby som sa mohol zašit' medzi debny v prednej časti lode.

„Ako sa sem ten cudzinec dostal?!“ – preblesklo mi hlavou. Odpoveď som už nestihol nájsť sám, pretože moje ústa nekontrolovane, neposlúchnuc môj vzdor, vypustili nešikovné slová: „Kto si? A prečo ma sleduješ? Čo chceš?“ Sčervenal som od hanby. „No jasné, sklerotický Agapeon!“ – ozvalo sa smerom od postavy chrbtom otočenej ku mne hľadiacej na šire more. „Vôbec si ma nepamätáš?“ – otočil sa ku mne a ja som prvýkrát zaostril pohľad na črty jeho tváre. Snažil som sa vyloviť vo svojich spomienkach tvár podobnú tej predo mnou. Nič, tma, prázdno... „A mal by som?“ – vydralo sa z mojej nechápajúcej hlavy. „No, neverím, že by si si nepamätal na to všetko, čo si so mnou vyparatil... Je pravda, že si mal 4 roky, keď sme sa s rodičmi odsťahovali...“ Ako pokračoval vo svojom rozpomínaní sa, aj v mojej mysli začalo svitať. Začali sa objavovať črty nezbedníka z môjho detstva... Ako záblesk vychádzajúceho slnka ma zrazu oslepilo v mojej mysli meno; a zvolal som celý bez seba: „Paximus!“ Akoby niekto vliat tisíc farieb do prázdna, do mojej tmy a namaľoval predo mnou v okamihu všetky bláznivé spomienky na huncútstva prežité so synom nášho suseda. Pred mnohými rokmi odišla celá ich rodina za vidinou lepšieho sveta a nádherné zážitky prekrylo tisíc starostí, radostí aj problémov dospievania. „Ách, starec, čo tu robíš? Ako si sa sem dostal? A kde teraz žiješ?“ Zavalil som Paxima kopou otázok, nečakajúc ani na odpovede. Jeho slová zanikli v mojom radostnom objatí. Keďže bol o trochu menší ako ja, úplne sa stratil v záhyboch môjho bohatého odevu. Sadli sme si a rozprávali, rozprávali a rozprávali. V spleti našich spomienok na detstvo a chvíle prežité oddelene od seba sa dlhá noc zdala krátkym okamihom. Ako malý chlapec som vždy cítil v jeho prítomnosti silný pokoj a tak to bolo aj túto noc...

Keď mi Paximus vyrozprával svoj radostný, ale aj smutný život v cudzine a ja jemu svoje ťažkosti i radosti doma v rodine, všimol si môj list, ktorý som celý čas kŕčovito držal v ruke. „Komu píšeš?“ „Ale... iba našim domov. Musím im vysvetliť, prečo momentálne podnikám takúto šialenú cestu loďou do rodiska mojej starej mamy.“ „Čo sa stalo?“ Trochu som zaváhal, ale jeho nedočkavé šibalské oči ma znovu upokojili a začal som rozprávať rad radom všetky udalosti predošlej noci. Zastavil ma, keď som spomenul svetlú postavu pred vchodom do jaskyne starého pustovníka, ktorého som v tú noc sledoval. „Počkaj, stoj!“ – prerušil moje rozprávanie a zamrmlal akoby len pre seba: „Tak predsa... Je to pravda.“ „Aká pravda?“ – skočil som náhle do jeho mrmlania. „Už niekoľko nocí sa mi sníva jeden a ten istý sen...“ „Sen?“ – zatajil som dych. „V poslednom čase totiž cítim v sebe obrovskú prázdnotu a pýtam sa stále: „Čo mám robiť? Akým človekom sa mám stať, aby môj život mal zmysel?“ Cítim, že ten sen je odpoveďou na moje otázky, ale ja mu nerozumiem. V tom sne totiž prichádzam v nejakých divných šatách k otvoru v skale, z ktorého vyžaruje obrovské svetlo. Silnie viac a viac, ale vôbec ma neoslepuje. Keď sa v otvore skaly zjaví žiarivá postava, počujem vždy tie isté slová: „Meno, ktoré nosíš, ti nebolo dané náhodou. Choď a pridaj sa k svojmu dávnemu priateľovi z detstva. Pri ňom všetko pochopíš.“ A potom sa zrazu objavím na nejakej lodi a vidím tmavú postavu, ako sa so mnou rozpráva. A potom starý ošarpaný dom, ako s tou postavou niečo hľadáme, a ako zrazu ona nájde medzi pavučinami záhadnú knihu. Keď ju otvorí, zaleje nás obrovské svetlo a ja sa celý

Agapeon 3 - Nečakané stretnutie

Napísal Balek Robert

Štvrtok, 05 Marec 2009 01:00

---

roztrasený prebudím.

Dlho som hľadal v svojich spomienkach priateľa z detstva, nemohol som si spomenúť na žiadneho, iba na celý rad pochybných kamarátov. Až na siedmy deň som si matne spomenul na teba a na tvoje meno, Agapeon. Nalodil som sa na prvú loď, čo sa plavila do môjho rodiska a ako som vystúpil z lode a tlačil sa pomedzi zástup, zbadal som Ťa, ako nastupuješ na loď, s ktorou som ja priplával. Črtami tváre si mi veľmi pripomínal toho 4-ročného Agapeona, ktorého som kedysi poznal. Nebol som si istý, preto som sa radšej rozhodol vrátiť späť na loď, z ktorej som vystúpil, a napäto som Ťa pozoroval. Ale ty si sa správal, ako by si ma nepoznal. Až keď si náhle zmizol, spýtal som sa kapitána lode – dobrého známeho môjho otca, kto si. Keď mi povedal tvoje meno, začal som Ťa horúčkovo hľadať po celej lodi. Zašil si sa teda vynikajúco, klobúk dolu.“ Znovu nahodil ten jeho šibalský úsmev. „No a teraz, keď rozprávaš o tej príhode z predošlej noci, rozplynuli sa vo mne posledné hmly mojich pochybností. Aj miesto, na ktorom sa rozprávame, je presne to z môjho sna. Si to ty, ku komu sa mám pridať. Si to ty, pri kom všetko pochopím.“ „A ja mám v sebe toľko otázok a nerozumiem skoro ničomu...“ – pomyslel som si, keď Paximus skončil a ponoril svoj pohľad plný nádejí do mojich očí. Preglgol som naprázdno, a nesmelo pokračoval. „Vieš, aj mne povedala tá žiariaca postava, že meno, ktoré mám, mi nebolo dané náhodou. A že mám nájsť knihu, ktorú moja stará mama zvierala v rukách, keď zomierala. Tam sa dozviem, kto je skutočne tá postava. A podľa tvojho sna sa otvorením tej knihy stane niečo nezvyčajné...“

Pokračovanie príbehu nájdeš v článku: [Agapeon 4 - Zmena plánu](#)